

Werk

Label: Article

Jahr: 1934

PURL: https://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?31311028X_0063|log50

Kontakt/Contact

Digizeitschriften e.V.
SUB Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen

✉ info@digizeitschriften.de

Z nejnovějších vyniká jednoduchostí zejména metoda Lavesova, ostatně Herschelově dosti příbuzná. Postup, s nímž zamýšlím zde seznámiti čtenáře, jest v podstatě jakási kombinace metody Herschelovy a Lavesovy.

Elementy dvojhvězdné dráhy, o jejichž určení se nám jedná, jsou:

- P , doba oběžná (perioda), vyjádřená ve středních slunečních ročích.
- T , okamžik průchodu složky periastrom (epocha).
- ε , číselná výstřednost.
- a , velká poloosa v obloukových sekundách.
- Ω , posíční úhel uzlové přímky, t. j. přímky, v níž seče dráha dvojhvězdy sféru nebeskou. Čítá se od 0° do 180° .
- ω , délka periastra, t. j. úhel sevřený uzlovou přímkou a čarou apsid, a to od uzlu k periastru ve směru pohybu od 0 do 360° .
- i , sklon dráhy k báni nebeské. Čítá se od 0 do $\pm 90^\circ$. Zde platí znaménko +, jestliže družice po průchodu uzlem se vzdaluje od pozorovatele, —, jestliže se přibližuje. Tuto neurčitost lze odstraniti pouze měřením radiálné rychlosti složky.
- μ , střední roční pohyb vyjádřený ve stupních. Je buď přímý, rostou-li úhly, nebo zpětný, zmenšují-li se.

(Přště dokončení.)

O praktickém významu geofysiky.

Dr. Čeněk Kohlmann.

(Dokončení.)

Magneticke vlastnosti některých minerálů nabadaly takřka samy, aby se použilo magnetky k hledání míst k těžbě způsobilých. Při měřeních magnetických počínáme si analogicky jako při měřeních tříce. Země totiž chová se jako veliký magnet, jehož teoretické pole magnetické je rušeno místním rozložením magneticky účinných hmot. Nejjednodušším přístrojem pro měření magnetických variací je variometr Kohlrauschův, který se skládá z busoly umístěné centricky nad horizontálním magnetem, který možno otáčeti a posunovati podle svislé osy, spojující střed busoly se středem magnetu. Stroj postaví se tak, aby magnet byl v magnetickém poledníku. Potom přiblížováním nebo vzdalováním magnetu od busoly docílíme toho, že magnetka busoly zaujme stejný směr s magnetem. Tuto polohu nazýváme nulovou. Otočíme-li nyní magnet o úhel φ (asi 30°), takže magnetka se postaví kolmo na směr magnetu, působí tento na magnetku silou

$$H = C \cdot \cos \varphi,$$

kde C představuje sílu závislou jednak na magnetickém momentu magnetu, jednak na vzdálenosti středu magnetu a magnetky. Pokud tyto se nemění, lze považovat C za konstantní. H pak jest horizontální složkou zemského magnetismu. Předpokládejme nyní, že stanovili jsme úhel φ v místě X s horizontální intensitou H_0 . Stejný experiment provedeme v místě Y s horizontální intensitou H a zjistíme, že magnetka nestojí kolmo na směr magnetu, nýbrž odchyluje se od tohoto o jistý malý úhel δ , takže

$$H = C \cdot \cos(\varphi - \delta)$$

a odtud konečně pro změnu horiz. intensity dostáváme formulu

$$\frac{H - H_0}{H_0} = \operatorname{tg} \varphi \cdot \sin \delta,$$

jak snadno dokážeme vhodnou úpravou neberouce zřetel k členům druhého stupně ($\sin^2 \frac{1}{2}\delta$) jakožto velmi nepatrným. Velmi vhodným přístrojem k měření variací magnetických je dvojkompas Bidlingmaierův, pozůstávající ze dvou centricky nad sebou umístěných busol, jejichž magnetky o momentech M a M' tvoří s magnetickým poledníkem úhly φ a φ' . Položíme-li

$$\varphi + \varphi' = \psi,$$

platí rovnice

$$\begin{aligned} H \cdot \sin \varphi &= K \cdot M' \cdot \sin \psi, \\ H \cdot \sin \varphi' &= K \cdot M \cdot \sin \psi, \end{aligned}$$

kde K závisí na vzdálenosti a magnetismu obou magnetek. Odtud pak plyne pro změnu horizontální intensity vzorec

$$\frac{H - H_0}{H_0} = 2 \cdot \sin \frac{\psi - \psi'}{4} \cdot \operatorname{tg} \frac{\psi}{2},$$

kde H_0 je známá horiz. intensita. Úhel ω lze měnit změnou vzdálenosti obou busol. Vhodnou volbou úhlu ψ zvýšíme citlivost stroje, a to cím je menší ψ , tím větší je citlivost stroje. Z jiných v praxi použitých přístrojů zasluhují zmínky vážky Schmidtovy a Tibergovy. Měřením tohoto druhu lze zjistiti toliko rozlohu ložiska nikoli však hloubku, poněvadž neznáme ani tvar, ani magnetickou působnost rudy. Metod těchto bylo s úspěchem použito ve Skandinavii při zjišťování tamních ložisek magnetických rud. Vedle zjišťování ložisek železných rud a rud magnetických lze jich užiti ke zjišťování geotektonických poruch, tvaru a sklonu podzemních vrstev a pod. Jistě je, že v budoucnu přinese studium magnetického pole zemského překvapující výsledky jak pro geologii tak geofysiku.

Metody radioaktivní jsou úplně nové a nedosti vyzkoušené. Jak všeobecně známo, obsahují všechny vrstvy zemské větší či menší množství látek radioaktivních, které vysílají do svého okolí

částečky elektricky nabité, které ionisujíce vzduch činí jej vodivým. Vodivost vzduchu zkouší se elektroskopem, který je podstatnou částí všech tu užívaných přístrojů. Čím dříve se vybije nabity elektroskop, jímž prochází ionizovaný vzduch, tím je tento bohatší na radioaktivní látky, zejména na radiovou emanaci, která se v přírodě vyskytuje ve větším množství nad rudnými ložisky, puklinami a termálními zřídkly. Lze tedy těchto metod s výhodou užiti k jejich zjištění; jsou nejen velmi levné, ale i snadno a rychle proveditelné.

Měření termická zakládají se na poznatku, že do hloubky zemské přibývá teploty. Poznalo se, že geotermický stupeň²⁾ není veličinou konstantní, nýbrž závisí podstatně na hmotách, jimiž prostupujeme. Blížme-li se na př. při vrtání ložiskům nafty, soli a uhlí, geotermický stupeň klesá, t. j. teploty do hloubky přibývá rychleji. Také ve vulkanických oblastech bývá geotermický stupeň nižší. Za to na př. v měděných dolech kanadských u Hořejšího Jezera přesahuje geotermický stupeň až 120 m. Nutno tedy při vrtání stále kontrolovat temperaturu, na př. při vrtbě na naftu značí rychlejší vzrůst teploty blízkost naftových horizontů, kdežto pomalý vzestup teploty je výstrahou před blízkou vodou, která, jak často se již stalo, zničí naftové prameny úplně.

Ve Švédsku a USA doznavaly rozsáhlého použití metody elektrické. Podstatou jejich je měření umělých elektrických proudů, probíhajících pod povrchovými vrstvami. Vzbuzuje se tak, že do dvou kovových elektrod do země zapuštěných se zavádí stejnosměrný, lépe však střídavý proud. Teoretické pole mezi elektrodami, jež by vzniklo, kdyby proud probíhal homogenním prostředím, je rušeno tím, že proud probíhá vrstvami o nestejně vodivosti. Vodivost látek utvářejících pevný obal zemský kolísá ve značném rozmezí. Průběh siločar takto vzniklého pole se vyšetruje pomocí telefonu spojeného s elektronovým vysílačem podobným onomu v radiu užívanému. Metodami takovými lze konstatovati rudná ložiska, poruchy v zemské kůře, cesty pod povrchových vodních toků a j. Velmi se osvědčily při stanovení rozlohy ložiska rudného, bylo-li toto již na některém místě odkryto.

V principu stejného druhu jsou metody užívající vlnění elastického, způsobeného v horninách mechanickými nárazy, a to jednak přirozenými (zemětřesením, vulkanickými otřesy), jednak umělými (explosí, úderem těžkých beranů a pod.). Na rychlost, jíž se rozruch šíří, jakož i na intenzitu těchto vln má silný vliv pružnost a jiné fyzikální vlastnosti hornin, také odraz a lom vln na rozhraní dvou fyzikálně různých prostředí. Vlnění takto vzniklé zaznamenávají pečlivě zvlášť konstruované seismografy o velké

²⁾ Geotermický stupeň je hloubka, o kterou nutno sestoupit, aby teplota stoupla o 1° C. Průměrná jeho hodnota je 33 m. R.

citlivosti ve tvaru komplikovaných křivek, jejichž analysou se stanoví povaha a rozvrstvení prostředí, jímž se vlny šíří. Seismické metody hodí se všude tam, kde běží o vyšetření ložisek velkých plošných rozměrů, velké mocnosti, pokud jsou jen mírně skloněna a pokud jsou odlišná svými fysikálními vlastnostmi od hmot okolních. Tato odlišnost musí být ovšem nápadná. Také geologii podávají metody seismické cenné poznatky tím, že umožňují stanovití skryté zlomy tektonické a řešit jiné obtížné problémy.

V nejnovější době studuje se také účinek provozu ve frekventovaných ulicích velkých měst na kanalizaci, podzemní stavby i nabudovy. Výsledků pak užívá stavitelství k zabránění možných katastrof. Geofysika prospívá ale také i vědám, s nimiž nemá přímého styku. Metod geofysikou propracovaných užívá dělostřelectví při studiu vzduchových vln, vzbuzených pohybem projektalu, které má význam pro posouzení precistnosti střely, jindy opět pro stanovení posice nepřátelských baterií. Ve vojenské praxi se užívá poznatků nabytých při studiu elastických vln ve službě výzvědné při zjišťování posice lodi vzbuzující elastické vlny nebo ke sledování podkopových akcí nepřítele.

I geofysikální metody setkaly se mnohdy s nezdarem. Nebyla tu však jejich vina, jako spíše vina těch, kteří metody aplikovali, tedy neodborníků, kteří nemajíce potřebných teoretických vědomostí a zkušeností nedovedli zdolati vyskytnuvší se obtíže měření. Jen v rukou odborníka stává se měřicí přístroj přístrojem, jinak je hračkou, která působí tak, jak s ní zacházeno. Na dnešním stupni je geofysika nepostradatelnou pomůckou v hornictví, vojenství a vodním hospodářství. Jako nejmladší vědecká disciplina může se v krátké poměrně době pochlubit výsledky jako málo-která věda jiná. V Americe a sousedním Německu jsou zřízeny dokonce odborné společnosti, které se uvedenými problémy speciálně obírají. U nás je geofysika dosud v plénkách. Po převratu byl známým geofysikem prof. Dr. V. Láskou zřízen ze skromných prostředků Státní ústav geofysikální, jemuž jmenovaný věnoval všechny své síly, vynaložil velikou práci a píli při jeho vybavení a získal si tak nesmírné zásluhu o československou vědu. Ústav, ač dosud nemůže se vyrovnat ústavům zahraničí, přece jen vzbuzuje naděje v lepší budoucnost geofysiky u nás. Je v zájmu naší vědy, aby i nám se dostalo dokonalého vybavení, abychom i na tomto poli mohli udržeti krok s cizinou.

Nesmíme však ani potom očekávat od geofysiky více, než nám může dát. Může nám, jak z uvedeného patrno, poskytnouti také celkový obraz o rozdílnosti určitých fysikálních vlastností, z něhož teprve na základě předem známých vlastností určitých minerálů a za součinnosti geologie můžeme soudit o kvalitě a uložení hledaných vrstev.